

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ ΚΑΚΗΣ «ΘΑΛΑΣΣΗΣ»,

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

ΕΓΓΛΗ Έβδομάς.

Η φύσις σιωπά και οι άνθρωποι άργούν. Φύλλον δέν κινείται, όταν ή πλάσις νά έμεινεν έξοστατική, από τού έκτελισσομένου θείου δράματος των ημερών αυτών!

Άρσίοι, φράζετε, χωράφια, λόφοι και πεδιάδες, καταπλωμένα από τή νέαν άνηθιν, Βρυασιάς μεγάλων λουλουδιών στην έξοχή. Παπαρούνες, ασπρόλουδα, σειριόδες, γαιοσίλλα, άνευόνες, άσπρόδελοι και άλλα γίλι-διό, άνονημα και άγνωστα, χαρίζοντα τού μύρον των, τήν όμορφάν των, τήν χαράν και τήν άγάπην των, χωρίς κανείς νά ξεσηπεί δνοιά τον... Κοκκίνα, πράσινα, γαλάζια, κίτρινα, πορτοκαλά, μαβιά, μενεξέλια, αναδιδονται από παντού, έξαπλώνονται παντού και προζωφούν άπάνω κατά τά βουνά, σαν νά στρώνουν τού δρόμο, άπό τόν όποιον ένας άνιστάμενος Θεός μεθαίριον, θά βαδίσει προς τούς ούρανους!...

Η Άτιχή εις τή νεότητά της, τή δροσιά και τούς έορτασμούς της...

Αόρατοι, Μαρκάτουλο, Κερστιά κλπ. Κομπούλες σιωπές, όχι κατά χωρία, διέπτα στην προετοιμασία.

Και στη μέση ένας μεγάλος, επιβλητικός, κτηνωπός γυός, γέρω από τόν όποιον λήσσοιν, ταπεινό, σαν νά τόν προσκινούν, τά σπυρία τού χωριού...

Εις τά τραπέζια, τις προθήκες αυτές των μικρομαγαζιών, άγγινάρες στογγυλοκεφαλες, εκατόμυρμιλες, πράσινα γόδα της κοιλίας, και μαρούλια. Εις τά μαφεντρία άνδρες, ένκεν της έορτής και εις τά πεζούλια γάτες απολαυδιάνουσαι τόν ήλιο.

Τραβάει για τού μοναστηρι της «Κακής Θαλάσσης».

- Τι είναι τού μοναστηριον αυτό;
- Όίκος όρχύιον;
- Όίκος προστυχιών;
- Η όίκος παθόντων παρ'όληρημ θρησκευτικών;
- Η έφημερίδες έγραφαν πολλά. Άλλά ή έξοινες των έφημερίδων... έφημερες είναι κι' αυτές. Ό δημοσιογράφος είναι ταχίτης. Είναι ειδήσις. Και τού ρεπορτερικόν κατάφθονό του, καί τού άνάβει και σβήνει στη στιγμή. Τήν άλλη ήμερα, τού σημερινό, τού τρανταχτό τού νέου, πέθανε. Πράπει νά έβδη άλλο.

Η ιστορία θα άντλήση μιá ήμερα από τή δημοσιογραφία, αλλά ή δημοσιογραφία, δυστυχώς, δέν είναι ιστορία.

Από τού θόρυβο πούγινε για τού μοναστηρι της Κερστιάς, έπενεθη ή δικαιοσύνη. Προεφύλαξιθή ή ήτοιμένη τού μοναστηριού...

Άλλά ή δικαιοσύνη προεφύλαξιζει, τιτικώς, όποιον ό μήλος, ό όποιος άλέθει ό τι τού οίξεις μέσα.

Πώς προεφύλαξιζόμενος είναι και ένοχος;

Διά τούς θρησκόντας νέα και γεγονότα, τού γάσσον είναι μαύρον και σκοτεινό, για νά καλύπτη μυστηρια, τά όποια διοχετεύονται ως οζάνδαλο στην κοινωνία. Καθ' ήν στιγμήν τού γυναικείον κρέας κατήντησε πλέον τού εύθιγότερον είδος στην άγορά, πού εύθιγόν και από τού τουλοιστόρι, και καθ' ήν στιγμήν οι σύζυγοι παραδίδουν τά κορίτσια τους εις τού Μικτό γυμνάσιο και τις γυναίκες τους εις τά μπαιν-μίζετ, καθ' ήν στιγμήν τίποτε πλέον δέν θεωρείται έδώ πέρα ως άνήθικον.

τού γλύστορημα ενός ιερέως ή ενός μοναχού, δσον έλαφρόν και άν είναι τουτο, μεγαλοποιείται και επεκτείνεται και διατυμπανίζεται και όγκούται και σκεπάζει τού Πανελλήνιον όλόκληρον, όπως ή έγγχωμη έκείνη ούσία, τήν όποια ριχνουν στους καταχωνιαζόμενους ποταμούς, για νά ιδούνε πού εκβάλλουν!...

Είπε λοιπόν άληθή όια αυτά; Έγινε πράγματι ή «Μονή της Κακής Θαλάσσης», μοναστηρι της «Κακής Θαλάσσης» των ανθρωπίνων πόθων και σαρκικών αναβρασμών;

Θά ιδωμεν και θά εκφέρωμεν ζητιά και άντικειμενικά τού ό,τι είδαμεν και έννοήσαμεν.

Ένα είναι βέβαιον, ότι ή μονή αυτή είναι μονή Παλαιοημερολογιτών.

Όταν έφθασα στη μονή, ένας Μακρογυμνάσης, έμποροκτηματίας, ως μου έλεπε, πού κί-

νησε και ήλθε από τήν Όλιμπία, επί τούτω, για νά προσκινήση εις τήν μονήν, μ' έπλησίασε και με ρώτησε:

- Είσαι Σαύλος ή Παύλος;
- Δέν είμαι ούτε Σαύλος, ούτε Παύλος, Είμαι Στάμος.
- Κατόπιν κατάλαβα ότι ήθελε νά με ρωτήση άν άκολουθού τού νέο ή τού παλαιό Ημερολόγιο.
- Τι γιορτή έχομεν σήμερα; μου λέει.
- Κυτάζω έναν έγκόλπιον ήμεροδείκτη. Άνέγραφε «Τού Άγιου Βασιλείου τού Όμολογητού».
- Όχι, μου άπαντά, Είναι τού Άγιου Ίωάννου τού της Κλήμακος. Είναι άγιον παραστρατημένον, άφορισμένον και καταδικασμένον εις άπόλειαν. Ευχαρίστησε τόν Θεόν, όπου σέ έστειλεν έδώ, διά νά διοκογήσης τήν άληθή πίστιν εις τόν ήγουόμενον και νά σωθής.
- Και γιατί είμαι άφορισμένος;
- Διότι άπέστης της Όρθοδοξίας. Διότι έφραγκώσατε τήν πίστιν σας και έπετάγατε εις τόν Πάταν. Άλλάξατε τού Ημερολόγιο!...
- Εγώ! Δέν τού άλλαξα εγώ, άνθρωπε τού Θεού, αλλά ό Παπανδρόου!

Από τού Μαρκάτουλο και πέρα, ή φύσις ξηραίνεται και τά λουλούδια λιγοστεύουν. Στά βουνά πέτρα και άσποιδες.

Γυναικούλες κοντά στη μονή — καλόγηρες θά εινε βέβαια — μαζεύουν άγριολάχανα. Μιά κόρη, κορφολόγει τις κοκκίστρες. Χωρίς γά τήν έρωτήσω, μ' άπαντά:

— Σαλάτα θά τις κάνουμε, για νά δεκινήσουμε τού βράδυ.

— Και είναι καλές ή κοκκοκορφές αυτές, τραγόμενες ώμεις;

— Σάν τά μαρούλια!...

Μόλις φτάσαμε μερικές εκατοντάδες μέτρα κοντά στη μονή, και νά, άνοιχτηκε ή θάλασσα έμπρός μας. Ένα νησίκι μπροστά εκεί, σαν νεροχελώνα πού κολυμπίει, και μιá μεγαλύτερη χερσόνησος, με ένα σπύτα στην κορυφή.

Έπίσης, κοντά στο γυαλό, μιá ξύλινη παράγκα.

Η θάλασσα ήμερη, πεσιμένη, κομισμένη, κυανή...

Γιατί τή λένε «Κακή Θαλάσση»;

Άλλά έμπροστεύεται κανείς στη θάλασσα και στις γυναίκες; Τώρα οι παλαιοημερολογίτες τή μετωνόμισαν εις «Κυανή Θαλάσση» και «Καλή Θαλάσση», μεταβληθείσα και διαμαρτυείσα χωρίς τήν χάριν της μονής.

Άπάνω ύψηλά, κρυμμένο κάπως από τήν φέρονσαν εις αυτό όδόν, τού μοναστηρι της «Κακής Θαλάσσης».

Όταν τού είδα, κατεπλάγην.

Ένόμισα ότι θά ίδω καμιά εκκλησίτσα και γύρω 2-3 καλύβες για κελιά. Και είδα κτίρια μεγάλο και γερά, ξενώνες, στέγνες, γκαράζ για τού μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο τού μοναστηριού, άνιές και γενναίως λειστήρια μεγάλης, ύπομονητικής και άξιοσεβάστου έργασίας.

Όταν κατόπιν ρώτησα τόν ήγουόμενον Ματθαίον, πού εύρέθησαν τά χρήματα για νά γίνουν τόσα έργα, μου άπήντησε:

- Εύδοκία τού Θεού!
- Και είναι πολλά χρόνια πού άποφορίσατε να χτίσετε τή μονή αυτή έδώ, κι' άρχισατε τις πρώτες έργασίες;
- Πέντε.

Οι Ξενώνες είναι εκατό μέτρα πέραν της μονής. Διού καλόγηρες, πλέκουσαι μαύρα κομποσκοίνια, ήρθαν κοντά μας, σαν νά ήθελαν νά μάς έμποδίσουν νά προχωρήσουμε.

— Τι κτίρια είναι αυτά έδώ; τις ρωτώ δείχνοντας τούς Ξενώνες.

- Γιατί ρωτάς;
- Για νά μάθω.
- Ό δαίμον της περιεργείας σέ κατέχει.
- Μαγαζιά είναι;

— Τι λέγεις, άδελφέ; Σέ μοναστηρι, μαγαζιά!...

— Καλά, άμα θέλει κανείς νά φάη, πού θά φάη έδώ πέρα;

— Ό Κύριος τού κόσμου σήμερα βασανίζεται και έπιτρέπεται ήμεις νά τρώμε!...

— Κι' αυτά πού πλέκετε τί είναι;

— Ό δαίμον της περιεργείας θά σέ πνίξη. Δέν τά βλέπεις;

Η άλήθεια είναι ότι στην άοχη ένόμισα ότι είναι ξονάρια.

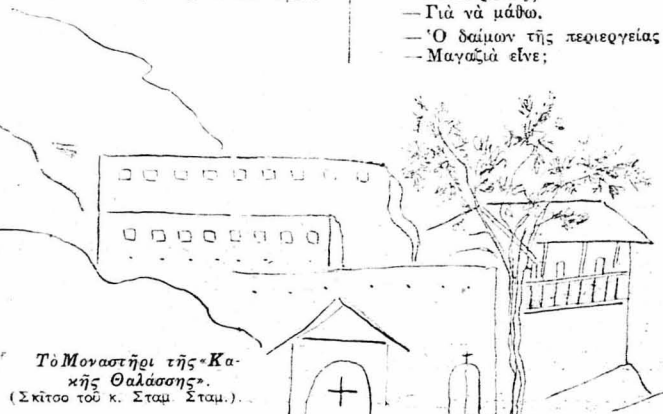
— Κομποσκοίνια είναι, άμα, τωλή!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η σούνεγεια.

Καλόγηρα της Μονής της «Κακής Θαλάσσης».

(Σκίτσο τού κ. Σταμ. Σταμ.)

Τού Μοναστηρι της «Κακής Θαλάσσης».

(Σκίτσο τού κ. Σταμ. Σταμ.)